

Τρύπησε ὁ σκόρος τὸ ψηλὸ καπέλο σου, καὶ μὲ καιρὸ
ξέφτησε τὸ ἀλαζονικὸν ὕφος ἀπ' τὴ μορφὴ σου,
μὰ δὲν ξεχνούσες νὰ περνᾷς στὸ πέτο σου ἕνα ρόδο ὠχρὸ
ποὺ νὰ θυμίζει τὴν εὐγένεια τῆς καταγωγῆς σου.

Θαρρῶ σὲ βλέπω ὡς ἔδινες ἐπίσημα καὶ ἱπποτικὰ
τὸ χέρι σου, ἴδιος θαλιαῖς, νὰ κατεθεῖ ἀπ' τ' ἀμάξι
κομπῆ ἢ μητέρα ποὺ ὕψωνε σ' ἀνεργὰ δάχτυλα λευκὰ
νέφος ἀχνὸ τὸ φραμπαλὰ ἔλο πούλιες καὶ μετᾷξι.

Πᾶνε τ' ἀμάξια, τ' ἄλλαγα, τὰ κυνηγετικὰ σκυλιὰ,
ἄδειασε ἢ κάσσα κι ἄδειασες ἀπ' ἔλων τὴ φίλια,
μόνο οἱ καθρέφτες ἐκπλαηκτοί, ποὺ ἀναπολοῦσαν τὰ παλιὰ,
σὲ βλέπαν, φάσμα, νὰ μετρᾷς τίτλους καὶ μεγαλεῖα.

Τὶς νύχτες, μὲς στὸ κρύο, γυμνός, ἐκραύγαζες ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ
παράθυρα, νὰ φοδηθοῦν οἱ «τίγρεις τῆς ἀδύσσου»
ἢ φώναζες τὰ δνόματα τῶν πεθαμένων, καὶ μετὰ
σώπαινες, τὸν ἀντίλαλο ν' ἀκούσεις τῆς φωνῆς σου.

Χειρονομοῦσες ἐξαλλος κι ἄλλοτε πάλι σοδαρὸς
μὲ προσοχὴ ψαλίδιζες κουρέλια καὶ χαρτόνια,
νὰ κρέμαγες παράσημα στὸ στῆθος σου καὶ πάρα μπρὸς
ἴσκιων στρατιῆς περνούσανε πᾶνω σ' αἰῶνια χιόνια.

Πατέρα, ἐρίνης «ἐνδοξὸς τῶν ἀγαλμάτων στρατηγός».

᾽Ω, τί καλά, ποὺ στὸ «Δαφνὶ» μένεις φυλακισμένος
κ' ἔτσι δὲ θᾶχει σημασία καμιά ποὺ ἐγώ, ὁ στερνός σου γιός,
σοῦ γράφω ἀπὸ τὴ «Σιωτηρία» βουδὸς κι ἀπαυδισμένος.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ